

spus – la care tânărul regizor pare a fi renunțat când i-a ales de talie egală pe interpreții lui Vladimir și Estragon. Emil Coșeru și Florin Mircea, cu valoroase prestații actoricești, sunt mai mult jumătăți echilibrate – trupul și sufletul – ale unei ființe unice, atât prin datele lor fizice, cât și prin ritmul în care se mișcă pe scenă. Este de apreciat căutarea unui fir călăuzitor și a unui mesaj optimist într-o piesă despre care Beckett

spunea, pe un ton mai puțin categoric: "Semnificația ei, dacă există vreo semnificație, este faptul că nimic nu-i mai grotesc decât nefericirea".

Grotescul din fraza beckettiană citată este foarte bine surprins de cuplul Pozzo-Lucky. În rolul lui Pozzo, Teodor Corban este un excelent cabotin tragic, un iritant histrion a cărui siguranță ascunde frânturile interioare care, ca și vocea, îi fisurează statuia devenită, în actul al doilea,

cărțiță tremurândă. Inversarea rolurilor în a doua jumătate a spectacolului îi este însă defavorabilă lui Vitalie Bichir, foarte expresiv în tirada absurdă – vorbind, de fapt, fragmentat despre moarte – a primului act, convingător în momentele sale de revoltă trecătoare, dar și în cele de resemnare din prima parte.

Anca-Maria Rusu

Sub dominația obiectelor Domnișoara Iulia

DOMNIȘOARA IULIA de August Strindberg • TEATRUL "RADU STANCA" din SIBIU, secția germană • Data reprezentației: 21 februarie 1998 • Regia: Marcel Țintar • Decorul și costumele: Bon József • Distribuția: Monika Dandlinger (Domnișoara Iulia), Franz Kattesch (Jean), Renate Müller Nica (Kristin) ș.a.

Mânat de dorința de a face altceva, altfel decât predecesorii săi, tânărul regizor vede **Domnișoara Iulia** dintr-un unghi mai puțin obișnuit. Propune drept temă a montării cucerirea idolului, proces ce-l macină atât pe idol, cât și pe idolatru. Linia principală o dă confruntarea dintre o "râmbă" și "steaua" plină de capricii, respectiv valetul Jean și fiica stăpânului, Iulia.

Tânărul valet filiform, obsedat de formele planturoase ale bucătăresei, dar și fascinat de bustul provocator al corpulentei sale stăpâne, o cucerește pe aceasta din urmă în timp ce-și îndeplinește serviciul, într-o bucătărie plină de aburi și miro-suri, unde, din sufrageria castelului, vin periodic cărucioare ce sunt curățate de resturi și trimise înapoi, încărcate cu bunătăți. După consumarea asaltului amoros, valetul îi propune Iuliei să fugă împreună în Elveția și să deschidă un hotel; refuzat, el o oferă, pe bani, altor admiratori/consumatori ce bântuie castelul/bucătăria, ca în visurile lui. Rezultă că acolo, în Elveția,

soarta Iuliei ar fi fost la fel de ingrată ca acasă. Dacă pe parcursul întregii acți-

uni suntem în fața unei lumi mecanizate (vezi permanenta circulație a cărucioarelor), lipsite de sentimente, nu este de mirare că în final Domnișoara Iulia ajunge și ea un fel de obiect dezumanizat, sortit satisfacerii unor poște masculine venite parcă și ele pe bandă rulantă.

Monikăi Dandlinger, interpreta Iuliei, nu-i credem nici un gest, nici o acțiune.

Franz Kattesch pomește bine personajul Jean (care recurge chiar și la un travesti, maimuțărindu-și stăpâna), dar apoi tonusul său scade, până la finalul gratuit (îmbăierea într-o cadă plină cu bani). Bucătăreasa Kristin – care în prima parte învârte cămurile în frigare, spală vasele, încarcă mașinal bucatele în cărucioare, iar în partea a doua adoarme pe mormanul de cărbuni, răsucindu-se îndelung în timpul somnului, precum o bucată de carne în proțap, pentru a se trezi beată de fericire, convinsă că s-a identificat cu Dumnezeu – îi oferă Renatei Müller Nica șansa creării unui rol complex, de toată frumusețea. În spectacol mai apar, grație concepției



regizorale, și personaje inexistente în piesă (admiratori ai Domnișoarei Iulia), îmbrăcate în costume de carnaval – doar e Noaptea Sânzienelor. Costumați în satiri, Romeo, Casanova, domni solemni cu frac și joben, figuranții produc o animare – fericită, zic eu – a întâmplărilor.

Pentru spectator, obsesiva circulație a cărucioarelor metalice care rulează pe șine este la început amuzantă, mai târziu ea devine însă obositoare. În contextul prestațiilor interpretative sub așteptări, primează obiectele.

Regia inventivă a lui Marcel Țintar, recurgând pe alocuri la mijloace cinematografice, și decorurile foarte ingenios concepute și create de Bóbb József sunt cele două câștiguri ale spectacolului.

Stracula Attila